

[Anden næstformand]

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Ib Christensen (DR):

Det vakte opmærksomhed, da minister Lise Østergaard allerede før Nordisk Råds session kom med udtalelser om, at et nordisk samarbejde ikke nødvendigvis behøvede at ske i fællesnordisk regie, men også kunne ske på den måde, at det i hvert fald begyndte mellem 2 eller 3 lande. Det var derfor heller ikke nogen overraskelse, da den norsk-svenske aftale blev underskrevet under Nordisk Råds session og det blev offentliggjort, at der her var tale om en vidtgående aftale – en milliardaftale – om teknologisk, økonomisk og energiforsyningsmæssigt kommercielt samarbejde. Og Danmark var ikke med; det var altså den model, man nu kunne forvente ville blive etableret og brede sig i det nordiske samarbejde.

Det anser vi for at være en meget stor fare, for det betyder reelt en begyndende opløsning af det nordiske samarbejde, når man mere og mere engagerer sig på bilateralt eller trilateralt hold og således ikke i fællesnordisk regie, i Nordisk Råds regie, får opretholdt og udbygget det nordiske samarbejde. Det er en farlig opløsningstendens, som vi i retsforbundet indstændigt advarer imod.

Det spørgsmål melder sig, hvorfor Danmark ikke er med i dette samarbejde mellem Norge og Sverige om disse emner. Det er allerede blevet nævnt af SFs ordfører, at EF stiller sig hindrende i vejen. Jeg vil gerne spørge ministeren direkte, om EF-bindinger har været medvirkende til, at Danmark ikke er indtrådt i dette samarbejde, og hvis det ikke er tilfældet, hvad årsagen så er til, at Danmark tilsyneladende ikke har været involveret i forhandlingerne om dette, og hvorfor man i hvert fald ikke er indtrådt i det, og om man agter at indtræde i eller at tiltræde dette samarbejde på et senere tidspunkt. Jeg synes ikke, ministeren har givet svar på det, og det synes jeg egentlig er noget af det centrale af det, vi må diskutere.

Det er klart, at det nordiske samarbejde og Danmarks muligheder for at deltage i det påvirkes af vort medlemskab af De europæiske Fællesskaber som også antydet af tidligere ordførere. Alene af det nordiske ministerråds beretning til Nordisk Råds sidste sessi-

on her i marts i København fremgår det, at Danmarks EF-medlemskab på følgende 10 områder har trådt mere eller mindre hindrende og på nogle områder direkte blokerende i vejen for det nordiske samarbejde.

For det første valutapolitikken. For det andet handelspolitikken, herunder papir og stål, som Danmark af EF hindres i at få billigt fra Norden. For det tredje fiskerirettighederne; spørgsmålet om danske kvoter f. eks. i Nordsøen og andre nordiske landes kvoter i Nordsøen og Østersøen. For det fjerde fjernelse af tekniske handelshindringer mellem de nordiske lande. For det femte forbrugerbeskyttelsesspørgsmål. For det sjette etablering og fastholdelse, som det har været siden 1916 eller i hvert fald siden første verdenskrig, af en ensartet nordisk lovgivning om handelsagenter. For det syvende forsikringsaftalelovgivning, herunder forbrugerbeskyttelse og trafikforsikring. For det ottende varemærkelovgivning. For det niende produktansvar. For det tiende mærkning og klassificering af kemiske produkter. Etc. etc.

Alt dette er endda kun toppen af isbjerget, tilfældige udpluk af den nævnte beretning. Det virkelige problem består oftest deri, at danske embedsmænd, politikere og erhvervsfolk har hænderne fulde af EF-direktiver og EF-forordninger, og at opmærksomheden i det hele taget i den grad er vendt mod EF, at Norden glemmes og de nordiske samarbejds muligheder forspildes, dette hvad enten der er tale om udenrigspolitik, om økonomisk politik, om energipolitik eller erhvervs politik.

Jeg kan derfor sige, at vi har sympati for og kan støtte det radikale venstres dagsorden, men som også påpeget af SFs ordfører går den helt uden om det, der er det centrale, det, der i virkeligheden blokerer for Danmarks deltagelse. Vi kan støtte det radikale venstres dagsordensforslag, men det er altså ikke vidtgående nok. Vi kan også støtte SFs dagsordensforslag, selv om det måske er for vidtgående, ikke i den forstand, at vi synes, det er for vidtgående, men i den forstand, at formentlig en række andre partier i folkettingen, som i og for sig i hvert fald i princippet har sympati for det nordiske samarbejde, måske synes, det er for vidtgående. Derfor vil jeg fremsætte et dagsordensforslag, der fastholder det centrale i denne sag, og som man også som EF-tilhænger burde kunne stemme for, hvis man altså lægger vægt på